

РЕШЕНИЕ

№ 1324

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 07.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **11332** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. Й. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1947-000276/20.10.2023 г., издадена от Началник сектор към ОДМВР- К., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП му е наложена ПАМ- прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

Релевира се, че заповедта е материалнонезаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че описаната фактическа обстановка в обжалвания акт не отговаря на действителното положение, тъй като жалбоподателят предоставил личния си автомобил на М. Й., гражданин на Р Турция, който е правоспособен водач- притежавал СУМПС с №55513, издадено в Р Турция, но портфейлът му бил откраднат, за което подал сигнал в полицията в Х.. Освен това АУАН бил съставен на М. Й., но на Р. Й. не бил съставен акт за нарушението, описано в ЗППАМ, което съставлявало самостоятелно основание за отмяна. Отделно от това на жалбоподателя не бил осигурен преводач, в нарушение на ЕКПЧ, както и чл.55, ал.3 НПК. Моли съда да отмени оспорваната заповед. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Моли съда да отмени обжалваната заповед с аргумент, че жалбоподателят не е неправооспособен водач на МПС. Претендира

разноски.

В съдебно заседание ответникът- Началник сектор към ОДМВР- К., редовно призован не се явява, не се представлява. В депозирана писмена молба от процесуален представител /с приложено пълномощно/ не възразява да се даде ход на делото. Представя писмени доказателства. Изразява становище по същество. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Депозира и писмени бележки, в които излага подробни аргументи относно законосъобразност на оспорвания акт, с искане жалбата да се отхвърли като неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1947-000276/20.10.2023 г., издадена от Началник сектор към ОДМВР- К., на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена ПАМ на Р. Й.- прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца, за това че на 20.10.2023 г., около 13.55 часа, на път III-507, [населено място], Mehmet Ozturk управлявал лек автомобил „MURAT-131 KARTAL“ с регистрация в Р Турция, рег. №41FK071, собственост на Rafet Ozturk, без да е правоспособен водач. На Mehmet Ozturk е съставен Акт №АД/547381 по чл.150 от ЗДвП.

Видно от Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 0547381/20.10.2023 г., същият е съставен против водача Mehmet Ozturk, за нарушение по чл.150 ЗДвП, за това, че на 20.10.2023 г., около 13.55 часа, на път III-507, [населено място] управлявал лек автомобил „MURAT-131 KARTAL“ с регистрация в Р Турция, рег. №41FK071, собственост на Rafet Ozturk, без да е правоспособен водач.

Въз основа на АУАН е издадено и НП №23-1947-000560/20.10.2023г., с което на Mehmet Ozturk е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв.

Приета по делото е административната преписка и допълнително ангажираните от жалбоподателя писмени доказателства- СУМПС №55513 от 20.04.2001 г., СУМПС на Mehmet Ozturk от 25.10.2023 г., справка от Р Турция, Министерство на вътрешните работи, Главна дирекция по сигурността /с легализиран превод на Български език/, видно от която М. Й. има издадено СУМПС № 55513, с дата на издаване- 20.04.2001 г., категории М, В1, В, D1, F.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административния орган, съобразно

преследваната от закона цел. Оспорената заповед следва да съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правни основания, послужили за издаването ѝ, и да отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ- чл. 23 от ЗАНН. ПАМ няма санкционен характер, за това се касае за административно производство с различна природа от административнонаказателното производство по издаване на АУАН и НП.

Съгласно разпоредбата на чл.172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т.1, т.2, т.2а, т.4, т.5, буква "а", т.6 и т.7, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата, което и е направено със Заповед Рег.№ 292з-1972/18.09.2023 г. Предвид това ИАА е издаден от компетентен орган.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в т.2а от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства– за срок от 6 месеца до една година.

В конкретния случай в заповедта е посочено, че автомобилът, собственост на жалбоподателя е управляван от неправоспособния водач М. Й., за което му е съставен описания по- горе АУАН.

Съгласно чл.150а, ал.1 ЗДвП, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно- процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. Очевидно посочените основания касаят отделни хипотези. Така е заложено и в цитираната по- горе разпоредба на чл.171, т.2а, б.“а“ ЗДвП. Несъмнено, неправоспособен водач е лице, което изобщо не е провело съответното обучение за придобиване на необходимите знания и умения за управление на МПС и не е положило изискуемия от закона изпит за това. Законът приравнява към липсата на правоспособност и отнемането на всички контролни точки на водача на моторно

превозно средство /чл. 157, ал. 4 ЗДвП/. Лишен от право да управлява МПС по административен или съдебен ред пък означава, че лицето, на основание влязъл в сила акт на административен орган или съдебен акт, е лишен от правоуправление.

Законодателят е заложил в нормата на чл.150а ЗДвП изискване към водача при управление на МПС да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Същевременно нормотворецът е визирал изрично в разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП като задължение към водача на моторно превозно средство да носи: свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория. В тази хипотеза водачът е правоспособен, но физически не разполага с документа, удостоверяващ това обстоятелство.

В случая, от доказателствата по делото се установи, че М. Й. е имал издадено СУМПС и не е налице нито една от хипотезите по чл.150 ЗДвП, посочен като основание в оспорвания индивидуален административен акт. Т.е. не е налице елемент от фактическия състав по чл.171, т.2а, б.а ЗДвП, а именно водачът да е неспособен, което е предпоставка за издаване на ПАМ от вида на процесната на собственика на автомобила. Предвид това, не са налице основанията за издаване на ЗППАМ при условията на обвързана компетентност. Последното влече материална незаконосъобразност на издадената заповед.

За прецизност следва да се отбележи, че е неоснователен довода на жалбоподателя относно неосигуряване на преводач доколкото при връчване на заповедта на 20.10.2023 г. срещу подпис, изрично е посочено „запознат със съдържанието на разбираем за лицето език от С. Р.“, респ. упражнил е правата си в проведеното административно производство, включително оспорвайки го в настоящото производство. Ирелевантно е и обстоятелството за липсата на издаден АУАН спрямо собственика, доколкото в случая ЗППАМ се налага именно на собственика на МПС, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице изрично посочените обстоятелства. Ето защо доводите на жалбоподателя в тази насока са несъстоятелни.

Предвид горното, при извършената служебна проверка, съгласно чл. 168, ал.1 от АПК, за законосъобразност на оспорената заповед на всички основания по чл. 146 от АПК, настоящият съдебен състав констатира, че тя е издадена от материално и териториално компетентен орган, в рамките на делегираните му правомощия, при спазване на изискуемата се от закона писмена форма, с посочено правно основание за издаването ѝ, но в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби на закона.

По така изложените съображения, съдът намира, че оспорената в настоящото производство заповед за прилагане на принудителна административна мярка следва да бъде отменена.

При този изход на делото, основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски, възлизащи общо в размер 710 лева, представляващи внесена държавна такса, в размер на 10.00 лева, както и изплатеното

в брой адвокатско възнаграждение, в размер на 700.00 лева, за осъществена правна защита и съдействие от един адвокат, съгласно приложено по делото пълномощно, който размер на платеното адвокатско възнаграждение е съобразен с разпоредбата на чл. 8, ал.3 (Нова - ДВ, бр.84 от 25.10.2016 г.) от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която регламентира, че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал.2, възнаграждението е 1000 лева. Предвид това е неоснователно възражението за прекомерност от страна на ответника по делото.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Й. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1947-000276/20.10.2023 г., издадена от Началник сектор към ОДМВР- К., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена ПАМ- прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР– К., да заплати на Р. Й. направените разноски в производството, възлизащи общо в размер на 710.00 лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: